

ת"פ 51359/05/19 - מדינת ישראל נגד שמעון בוחבוט, ילק טירונך

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 51359-05-19 מדינת ישראל נ' בוחבוט(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 1744/2019

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא שמואל הרבסט
מאשימה מדינת ישראל באמצעות ענף תביעות ירושלים
נגד
נאשמים
1. שמעון בוחבוט (עציר)
2. ילק טירונך (עציר) באמצעות בא כוחו עו"ד גיא זהבי

החלטה - נאשם 2- חפיפת ימי מעצר וקיזוזם קיזוז ימי המעצר

בפניי בקשה המבוססת על טיעוני הצדדים ואשר עניינה הוא ניכוי ימי מעצר המשויכים לגזירת עונשו של הנאשם, וכן בקשה לחילוט רכב וסכום כסף אשר נתפס בסך 10,000 ₪.

על מנת להקל על הקורא, אסקור את לוח הזמנים הכרוך בנאשם ובימי מעצרו, בדרך כרונולוגית, והכול כפי שיפורט להלן.

ביום 3.2.19, נדון הנאשם בבית המשפט לתעבורה בפ"ת במסגרתו של פל' 6242-07-17 ל-10 חודשי מאסר בפועל וכן לענישה נלווית.

על פי בקשתו של הנאשם, נדחה ריצוי העונש ליום 18.3.19, וזאת עקב רצונו לבחון אפשרות לערער על חומרת העונש.

יצוין, כי הנאשם לא התייצב לריצוי עונשו.

ביום 12.5.19 נעצר הנאשם בעטיו של התיק דנן, ונותר עצור עד ליום 5.6.19.

ביום זה, ביקש הנאשם להתחיל ולרצות את העונש אשר נגזר עליו בתיק התעבורה אשר צוין לעיל, וכך אכן היה, כך

שריצוי עונש זה הסתיים לאחר עשרה חודשים - ביום 4.4.20.

יצוין כי ההחלטה לעצור את הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים בתיק דנן, הייתה שרירה וקיימת בכל העת.

ביום 4.4.20, הסתיים כאמור, מאסרו של הנאשם והוא נותר עצור עד לתום ההליכים בתיק דנן.

כשלושה שבועות לאחר מכן, ביום 27.4.20, גזרתי את דינו של הנאשם ל-15 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, כאשר ימי המעצר אשר אינם נתונים במחלוקת הוגדרו במסגרת גזה"ד, וכן נקבע שם כי הצדדים ישלימו את טיעוניהם בכתב באשר לתקופה בת עשרה חודשים אותה מבקש הנאשם "לנצל", ולהחשיבה כחלק מהעונש בתיק דנן.

עיינתי בטיעוני הצדדים, ואני סבור כי הצדק עם הנאשם, והכול כפי שיפורט להלן.

ראשית, ישנה הנחת יסוד אשר היא, לטעמי, ברורה ומוחלטת. על פי הנחה זו, יש להגדיר בבירור כל תקופה בה שהה הנאשם בבית האסורים ולקבוע האם מדובר במאסר או במעצר.

לא ניתן, הן על פי ההיגיון והן לאורם של שיקולי צדק, להגדיר תקופה בה שהה הנאשם בבית הכלא בשתי הגדרות שונות, ומשכך יש לדבוק בהגדרה אחת ואיתה לצעוד לאורכה של כל פרשת העונש. בהנחה כי ישנן שתי אפשרויות להגדרה זו, יש לבחור את האפשרות המטיבה עם הנאשם.

על מנת לבחון באופן מדויק את המועד בו הוחלט על תחילת ריצוי עונשו של הנאשם בתיק התעבורה, פניתי לשירות בתי הסוהר מאחר והרישום אשר בידיהם לימד כי הנאשם החל לרצות את עונשו בתיק זה ביום 5.6.19, אך לא הובאה כל אסמכתא המלמדת על מה מתבסס הרישום ומה הוא מקורו.

בתגובת שירות בתי הסוהר אשר נמסרה לעיוני ביום 23.6.20, נאמר כי "**ביום 5.6.19 ניתנה החלטה בעפ"ת 51829-02-19 על ביטול עיכוב הביצוע ותחילת ריצוי בו ביום**" (סעיף 1.4 לתגובת שירות בתי הסוהר).

עיון בהחלטת כב' השופטת נאוה בכור מבית המשפט המחוזי מרכז - לוד בהחלטה זו, מלמד כי ב"כ הנאשם דנן (המערער כתוארו אז), ביקש לבטל את עיכוב ביצוע המאסר בתיק התעבורה ולהתחיל בריצוי העונש בו ביום.

כב' השופטת בכור, כאמור, פסקה כבקשה זו וציוותה על התחלת ריצוי העונש בו ביום.

מכל אלו עולה, כי התקופה אשר החלה ביום 5.6.19 והסתיימה ביום 4.4.20, תוגדר כתקופת מאסרו של הנאשם בגין תיק התעבורה.

נסכם אם כן, עד לנקודה זו את מסקנותינו.

עולה, כי תקופת היותו של הנאשם בבית האסורים מחולקת לשלושה חלקים, טכניים במהותם, כפי שיפורט להלן:

התקופה הראשונה (12.5.19-5.6.19) - היא תקופת מעצרו בתיק דנן (ואולי אף מאסרו כפי שיובהר בהמשך).

התקופה השנייה (5.6.19-4.4.20) - היא תקופת מאסרו המשויכת לתיק התעבורה.

התקופה השלישית (4.4.20-27.4.20) ואילך - תקופת מעצרו של הנאשם בתיק דנן (ואולי אף מאסרו, כאמור וכפי שיבואר).

ככל שיוגדרו התקופות הראשונה והשלישית כמשויכות למאסרו של הנאשם בתיק דנן - הרי שהן "עוטפות" את ימי המאסר אשר הוטלו בתיק התעבורה, ומכאן שהן חופפות אותו. חפיפה שכזו יש בה כדי להפעיל את סעיף 45 (ג) לחוק העונשין הקובע כי "מי שנדון לשתי תקופות מאסר או יותר שאחת מהן חופפת בחלקה את האחרת, אין עליו, לאחר שנשא את תקופת המאסר האחת, אלא שארית תקופת המאסר האחרת שאינה חופפת", היינו, תקופת מאסרו של הנאשם בתיק התעבורה תיבלע בתוך העונש הארוך יותר בן 15 חודשי המאסר אשר הוטל בתיק דנן והוא יימנה מיום 12.5.19.

וכעת, על מנת להכריע בשאלה זו, נבחן את העונש המוסכם אשר הוטל על הנאשם דנן, את לשונו ואת פרשנותו.

בהסכמת הצדדים מיום 27.4.20 נקבע כי:

"לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, אני מוצא את הסכמתם העונשית מאוזנת וראויה ומחליט לכבדה.

משכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים :

1. 15 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

הצדדים חלוקים באשר לאופן הניכוי ולהיקפו, ומשום כך יוגשו טיעונים כתובים מטעם המאשימה עד ליום 20.5.2020 וטיעוניו הכתובים של הנאשם יוגשו עד ליום 10.6.2020.

אין מחלוקת כי יש לקזז את ימי מעצרו של הנאשם החל מיום 12.5.19 ועד ליום 5.6.19 וכן החל מיום 4.4.20 ועד היום...".

(מתוך פרוטוקול הדיון מיום 27.4.20)

ככלל, גזירת עונש בניכוי ימי המעצר יכולה להתפרש בשני כיוונים שונים.

האפשרות הראשונה היא כי על הנאשם נגזר העונש המלא (במקרה דנן - 15 חודשי מאסר), וניכוי ימי מעצרו מלמד על הדרך בה יש להציב על לוח השנה תקופה זו- ראשיתה תהא ביום המעצר ואחריתה ביום בו ימלאו 15 חודשי מאסר. על פי כיוון פרשני זה, מדובר בקביעה כרונולוגית-רטרואקטיבית לפיה מתברר ביום מתן גזר הדין, בדיעבד, כי ריצויו החל למעשה, בעבר.

האפשרות הפרשנית השנייה תצמד לה בכיוון אחר. לפיה, עונשו המלא של הנאשם ביום נתינתו הוא העונש אשר נגזר בהפחתת ימי המעצר. רוצה לומר, במקרה דנן, העונש אשר נגזר עומד על כ-15 חודשי מאסר בהפחתת ימי המעצר (כ-47 ימים בקירוב), ומכאן למעשה, מדובר בענישה העולה כדי 13 חודשי מאסר ו-10 ימים, ועל אף שלא כך נכתב, לכך התכוון המשורר (במקרה דנן- השופט). משמעותו של כיוון פרשני זה, הוא כי העונש יחל להימנות מיום נתינתו (במקרה דנן, 27.4.20) וכך יש להציבו בלוח השנה, מעתה ואילך ולא בנקודת זמן אחרת בעבר.

ומכאן ליישום המעשי במקרה דנן.

האפשרות הראשונה יוצרת, בדיעבד, ציר זמן כרונולוגי בו החל הנאשם לרצות את עונשו בתחילתה של התקופה הראשונה ויסיימו בתום התקופה השלישית (ובתום 15 חודשים), כאשר באמצע נעטפת לה התקופה השנייה, אשר היא עונש המאסר בתיק התעבורה. יישום זה יפעיל את סעיף 45 (ג) לחוק העונשין, ועל הנאשם יהיה לרצות את יתרת התקופה בלבד.

האפשרות השנייה לעומתה, משרטטת ציר זמן אחר, לפיו עונש המאסר בגין תיק התעבורה הסתיים זה מכבר, ומעתה ואילך (27.4.20 ועד ימינו אלה), יירצה הנאשם את העונש בגין התיק דנן ולמעשה, כאילו נכתב בגזר דינו משוואה לפיה העונש הנגזר הינו 15 חודשי מאסר בהפחתת התקופה בה שהה במעצר בגין תיק זה. יישום זה אינו תואם את סעיף 45 (ג) לחוק ולא ניתן יהיה לעשות בו שימוש, ומכאן שעל פיו יירצה הנאשם 15 חודשי מאסר בהפחתת ימי מעצרו, כאשר תחילת הריצויו של תקופה עונשית מחושבת זו תחל ביום מתן גזר הדין.

לטעמי, הפרשנות הנכונה יותר, הינה הראשונה, שהרי השופט בבואו לגזור את הדין אינו נוקט בלשונה של משוואה אלא בלשון פסקנית הקובעת את מספר ימי/חודשי/שנות המאסר, אולם האפשרות השנייה, המעשית יותר והפרקטית במהותה, אינה בלתי הגיונית ויש בה מבנה פנימי אשר ניתן להשלים עימו.

בנסיבות אלו, בהן קיימות שתי דרכים פרשניות היוצרות ספק, ושתייהן אפשריות ובכל אחת מהן ישנו היגיון פנימי - יש לבחור בזו המקלה עם הנאשם, היינו, באפשרות ראשונה.

משכך - אני קובע כי עונשו של הנאשם אשר נגזר ל- 15 חודשי מאסר יימנה מיום 12.5.19 ואין עליו לרצות אלא את יתרת תקופת המאסר העודפת על העונש אשר הוטל בתיק התעבורה.

חילוט הרכב וסכום הכסף

באשר לבקשתה של המאשימה לחילוט רכב מסוג מאזדה וסכום של כ- 10,000 ₪ אשר נתפסו בחזקת הנאשם ייאמר כי הנאשם הוכרז כ"סוחר סמים" נוכח טיבן ומהותן של העבירות אשר יוחסו לו.

עבירות אלו, מניען כלכלי והרווח המופק מהם קשור ומקושר עם נזק הפוטנציאלי הרב אשר יכול וייגרם מהפצתן של מנות הסם. עם זאת, פגיעה כלכלית, כמובן כזו אשר יש בה לפגוע בזכויותיהם הממוניות של צדדים שלישיים, צריך שתהא מתונה ומדודה.

משכך, סכום הכסף אשר נתפס אצל הנאשם בסך 10,000 ₪ יחולט לאוצר המדינה. הקשר בין סכום זה לעבירות המיוחסות לנאשם הינו מובהק וברור, ועל כן מקומו של כסף זה אינו עוד אצל הנאשם.

באשר לרכב מסוג מאזדה - התמונה שונה ואף המסקנה אינה זהה.

מדובר ברכב אשר חלקו בעבירות שולי יחסית, וניתן להעריך כי עסקאות המכר היו מתבצעות גם ללא אמצעי תחבורה. אם נוסיף לכך את מסמכי הבעלות וההלוואה המשוייכים לאחותו של הנאשם אשר מסתבר כי היא הגורם המממן והרוכש, הרי שרק חלק קטן ומסוים מהרכב ראוי לחילוט, ומכאן הרכב ישוחרר ככל שיחולטו 3,000 ₪ מסך ערכו הכולל.

מזכירות- נא להודיע.

ניתנה היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, בהעדר הצדדים.